

บทที่ 1

ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือแกตต์ (General Agreement on Tariffs and Trade: GATT)

1.1 ความหมาย

GATT เป็นหน่วยงานระหว่างประเทศซึ่งทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการเจรจาหลายฝ่ายเกี่ยวกับภาษีศุลกากรและการค้าระหว่างประเทศให้แก่บรรดาประเทศสมาชิก ทั้งนี้ เพื่อให้การค้าระหว่างประเทศเป็นไปอย่างมีระเบียบและหลักเกณฑ์ อันจะเป็นการขจัดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศได้ลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป (S.E.Stegeler & Glyn Thomas, xxxx, p.153)

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ ได้ให้ความหมายของ GATT ไว้ 2 นัย คือ (คำย่อ/ศัพท์ทางเศรษฐกิจ กันยายน 2542, หน้า 28)

(1) หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ฉบับปี ค.ศ. 1947 (พ.ศ. 2490) เป็นความตกลงพหุภาคีระหว่างประเทศที่วางกฎเกณฑ์ให้ประเทศภาคีถือปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายการค้าสินค้านานาชาติระหว่างประเทศ เพื่อให้การค้าอันดำเนินไปโดยเสรีและเป็นธรรม เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจโลกโดยรวม ปัจจุบัน ความตกลงดังกล่าวนี้ได้รับการแก้ไขปรับปรุงใหม่ในการเจรจาการค้าพหุภาคีรอบอุรุกวัยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2529 - 2536 โดยมีการจัดทำเป็น “ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ฉบับปี ค.ศ. 1994 (พ.ศ. 2537)” มาใช้แทนฉบับปี ค.ศ. 1947 (พ.ศ. 2490)

(2) หมายถึง องค์การความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยไม่มีกฎหมายรองรับ มีสำนักเลขาธิการตั้งอยู่ที่นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เพื่อทำหน้าที่บริหารความตกลง GATT ปี ค.ศ. 1947 และกำกับดูแลให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติตามพันธกรณีต่างๆ ภายใต้ความตกลงฯ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ปัจจุบัน GATT ในฐานะที่เป็นองค์การได้สิ้นสุดสภาพไป โดยมีองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) ซึ่งจัดตั้งขึ้นตาม “ความตกลงมารีราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก” มาทำหน้าที่แทนโดยมีสำนักเลขาธิการอยู่ที่เดิมซึ่งเคยเป็นสำนักเลขาธิการของ

GATT ในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างประเทศ ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกของ GATT ลำดับที่ 88 ใน พ.ศ. 2525

1.2 ความเป็นมา

ในทศวรรษ 1930 ประเทศต่างๆ ทั่วโลกประสบปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงรัฐบาลหลายประเทศพยายามที่จะเรียกร้องให้มีการลดอุปสรรคทางการค้าประเภทต่างๆ ซึ่งรัฐบาลแต่ละประเทศใช้มาตรการคุ้มครองการค้าของตน ได้แก่ การใช้อัตราภาษีสูงเพื่อคุ้มครองการนำเข้าการใช้ข้อจำกัดทางโควตาในการนำเข้า การควบคุมปริวรรตเงินตรา และมาตรการอื่นๆ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น ข้อจำกัดหรือมาตรการคุ้มครองทั้งหลายมีความรุนแรงและเข้มงวดมากขึ้น และไม่มีท่าทีว่าจะมีการแก้ไขปัญหานั้นได้ ดังนั้น การก่อตั้ง GATT ขึ้นมาจึงเป็นผลมาจากความพยายามต่างๆ ที่จะแก้ไขอุปสรรคทางการค้าเหล่านั้น

การก่อตั้งเริ่มแรกเกิดจากการประชุมซึ่งเรียกว่า “The Atlantic Charter” และมีการทำข้อตกลงซึ่งเรียกว่า “The Lend - Lease Agreement” โดยให้ประเทศพันธมิตรในสงครามผูกมัดตนเองที่จะร่วมมือกันแสวงหาระบบการค้าของโลก ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการไม่มีความลำเอียงต่อกัน (non - discrimination) และมีเป้าหมายที่จะช่วยกันรักษามาตรฐานการครองชีพให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม มีการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการอย่างเต็มที่และเสรี ในระหว่างที่กำลังดำเนินการตามเป้าหมายดังกล่าวและเป็นช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยังไม่สงบ ทางสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และแคนาดา ได้ร่วมกันพิจารณาที่จะก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการเงิน การลงทุน และการค้า

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศต่างๆ ประสบปัญหาจากสงคราม ต้องการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมโลก ในเดือนกรกฎาคม 1945 ตัวแทนจากรัฐบาลประเทศต่างๆ 40 ประเทศ ประชุมกันที่เมือง Bretton Woods รัฐ New Hampshire เพื่อหาทางฟื้นฟูระบบการเงินระหว่างประเทศของโลกที่ถูกทำลายไปในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 และการแก้ไขปัญหาอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ โดยมี John Maynard Keynes และ Henry Dexter White เป็นผู้ร่างแผนการในการฟื้นฟูระบบการเงินของโลก ซึ่งเรียกว่า Keynes Plan และ White Plan เสนอในระหว่างการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเงินและการคลัง ผลจากการประชุมประเทศต่างๆ ได้ร่วมกันจัดตั้งองค์กรหลัก 3 สถาบัน ที่เรียกว่า Bretton Woods Institutions ได้แก่

(1) กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund: IMF) เริ่ม
ดำเนินการ ค.ศ. 1945 โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

(ก) ส่งเสริมความร่วมมือทางการเงินระหว่างประเทศ
(ข) อำนวยความสะดวกทางการเงินให้แก่การเติบโตที่สมดุลของการค้าระหว่างประเทศ

(ค) ช่วยเหลือประเทศสมาชิกในการแก้ไขปัญหาขาดดุลชำระเงิน
(ง) ส่งเสริมเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

การดำเนินงานระยะแรกของ IMF มีเงื่อนไขสำคัญ คือ

(ก) อัตราแลกเปลี่ยนคงที่ (fixed exchange rate)
(ข) ขจัดข้อจำกัดในการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
(ค) เป็นเงินตราที่แลกเปลี่ยนได้ และ
(ง) พัฒนาระบบพหุภาคีของการชำระเงินระหว่างประเทศ

ประเทศสมาชิกต้องพยายามควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนทางการให้อยู่ในขอบเขตร้อยละ 2.25 ของค่าเสมอภาค เงินตราแต่ละสกุลเทียบเท่ากับดอลลาร์ สรอ. หรือทองคำ หลังจาก 15 สิงหาคม 1971 ระบบนี้ได้สิ้นสุดลงเมื่อสหรัฐอเมริกาได้ยกเลิกการแลกเปลี่ยนดอลลาร์เป็นทองคำ และมีการลดค่าเงินดอลลาร์อีกครั้งใน ค.ศ. 1973 ประเทศอื่นๆ จึงปล่อยให้เงินตราของตนมีค่าลอยตัวเช่นกัน

(2) ธนาคารโลก (International Bank for Reconstruction and Development: IBRD or World Bank) หรือธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและพัฒนา

IBRD จัดตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1945 ควบคู่กับ IMF และได้กลายเป็นหน่วยเฉพาะอย่างของสหประชาชาติใน ค.ศ. 1947 ในระยะแรก ธนาคารโลกเน้นการระดมทุนและจัดสรรทุนเพื่อบูรณะยุโรปหลังสงคราม แต่หลังจากมีการจัดตั้งโครงการฟื้นฟูยุโรป (European Recovery Programme) ขึ้นใน ค.ศ. 1948 แล้วจุดมุ่งหมายของธนาคารโลกได้เปลี่ยนเป็นการให้เงินกู้เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกทั่วไป เงินกู้ส่วนใหญ่เป็นเงินกู้ระยะยาว (10 - 30 ปี) รัฐบาลเป็นลูกหนี้โดยตรง หากผู้กู้เป็นนิติบุคคลก็ต้องมีรัฐบาลเป็นผู้ค้ำประกัน เงินที่ปล่อยกู้ได้มาจาก (ก) ประเทศสมาชิกคำนวณตามโควตาใน IMF (ข) กู้ยืมจากตลาดเงินทุน และ (ค) ค่านายหน้าและค่าจัดการเงินกู้

(3) องค์การการค้าระหว่างประเทศ (International Trade Organization: ITO)
เพื่อดูแลด้านการค้า ได้มีการร่างความตกลงจัดตั้ง ITO ขึ้น รวมอยู่ในกฎบัตร (Havana charter) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่รวมทั้งเรื่องกฎระเบียบทางการค้าเสรีระหว่างประเทศ และองค์การการค้าระหว่างประเทศไว้ด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม การก่อตั้ง ITO ไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากสภา Congress ของสหรัฐอเมริกาไม่ยอมที่จะให้สัตยาบันในนามของสหรัฐอเมริกา จึงส่งผลให้กฎบัตร Havana ขาดรัฐมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาเข้าเป็นภาคีสมาชิก เป็นเหตุให้ประเทศอื่นๆ ไม่เข้าเป็นภาคีสมาชิกไปด้วย จึงมีแต่การจัดทำข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1947 (พ.ศ. 2490) (General Agreement on Tariffs and Trade) หรือแกตต์ (GATT) ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งมีการจัดตั้งองค์การการค้าโลกอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2538 (ค.ศ. 1995)

ดังนั้น GATT จึงได้มีการลงนามวันที่ 30 ตุลาคม 2490 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2491 เป็นต้นมา มีประเทศสมาชิกก่อตั้งจำนวน 23 ประเทศ ประกอบด้วยประเทศพัฒนาแล้ว 12 ประเทศ และประเทศกำลังพัฒนา 11 ประเทศ คือ ออสเตรเลีย เบลเยียม บราซิล พม่า แคนาดา ศรีลังกา ซิลี จีน คิวบา เชคโกสโลวาเกีย ฝรั่งเศส อินเดีย เลบานอน ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ ปากีสถาน โรดีเชียใต้ ซีเรีย แอฟริกาใต้ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา

1.3 วัตถุประสงค์ในการก่อตั้งแกตต์

เพื่อเป็นการส่งเสริมการค้าและเศรษฐกิจระหว่างประเทศของประเทศภาค ยกเว้นมาตรฐานการครองชีพ การจ้างงาน และการนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการผลิต โดยแกตต์ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการทางการค้าไว้ดังนี้

- (1) การค้าระหว่างประเทศพึงยึดหลัก “การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง” (Most - favored Nation Treatment: MFN) โดยประเทศภาคีความตกลงต้องให้สิทธิพิเศษทางการค้าและประเทศอื่นๆ ที่เป็นภาคีความตกลงอย่างเท่าเทียมโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ

- (2) การคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศจากการแข่งขันของสินค้าเข้า ฟิงกระทำ โดยมาตรการทางภาษีศุลกากรเท่านั้น ห้ามใช้การจำกัดการนำเข้า (import restriction)
- (3) สินค้าที่ประเทศภาคีความตกลงลดภาษีแล้วจะไม่มีภาษีอื่นในภายหลัง
- (4) กรณีมีข้อพิพาททางการค้า ให้คู่กรณีปรึกษาหารือ (consultation) แทนการใช้ มาตรการตอบโต้ (retaliatory measures)
- (5) อนุญาตให้มีการควบคุมการนำเข้าได้ กรณีที่ประเทศภาคีความตกลงเกิด วิกฤตการณ์ต่อดุลการชำระเงิน
- (6) แกตต์สนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มทางการค้าในภูมิภาคเพื่อนำไปสู่การค้าเสรี

1.4 การเจรจาทางการค้าของแกตต์

แกตต์มีการเจรจาทั้งสิ้น 8 ครั้ง ในประเทศต่างๆ ดังนี้

1. ครั้งที่ 1 กรุงฮาวานา ประเทศคิวบา และนครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ 2491
2. ครั้งที่ 2 เมืองอันซี ประเทศฝรั่งเศส 2492
3. ครั้งที่ 3 เมืองเทอร์คอยซ์ ประเทศอังกฤษ 2493 - 2494
4. ครั้งที่ 4 นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ 2499
5. ครั้งที่ 5 รอบดิลลอน (Dillion Round) นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ 2503 - 2504
6. ครั้งที่ 6 รอบเคนเนดี (Kennedy Round) นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ 2507 - 2510
7. ครั้งที่ 2 รอบโตเกียว (Tokyo Round) กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น 2516 - 2523
8. ครั้งที่ 8 รอบอุรุกวัย (Uruguay Round) เมืองปุนต้า เดล เอสเต ประเทศอุรุกวัย 2529 - 2536

1.5 รอบอุรุกวัยสู่ความตกลงมาร์ราเกช

การเจรจารอบอุรุกวัยได้ผลสรุปในวันที่ 15 ธันวาคม 2536 ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยประเทศภาคีมีความเห็นพ้องกันในการจัดตั้งองค์การการค้าโลกขึ้นเพื่อทำหน้าที่แทนแกตต์ โดยองค์การการค้าโลกจะทำหน้าที่หลากหลายและครอบคลุมในขอบเขตต่างๆ กว้างกว่าแกตต์ ทั้งนี้ ประเทศภาคีมีการสรุปผลการเจรจาอย่างเป็นทางการในระดับรัฐมนตรีพร้อมลงนามรับรองกรรมสารสุดท้าย (Final Act) ซึ่งเป็นเอกสารรวบรวมผลการเจรจาทั้งหมดในวันที่ 15 เมษายน 2537 ณ เมืองมาราเกช ประเทศโมร็อกโก คณะผู้แทนฝ่ายไทยนำโดย นายสุภชัย พานิชภักดิ์ รองนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ลงนามรับรองเอกสารกรรมสารสุดท้ายของการเจรจารอบนี้ทั้งหมด ผลการเจรจาครอบคลุมในด้าน

- (1) ลดภาษีสินค้าอุตสาหกรรมร้อยละ 40
- (2) เพิ่มการผูกพันภาษีของประเทศกำลังพัฒนาให้สูงขึ้นโดยเฉลี่ยจากร้อยละ 21 เป็นร้อยละ 73 การผูกพันภาษีของประเทศพัฒนาแล้วเพิ่มสูงขึ้นจากร้อยละ 78 เป็นร้อยละ 99 ส่วนประเทศที่กำลังอยู่ในระหว่างการปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจผูกพันภาษีเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 73 เป็นร้อยละ 98
- (3) ปฏิรูปการเกษตร ทั้งในรูปการผูกพันที่จะเปิดเสรีด้านศุลกากร การอุดหนุนภายใน การอุดหนุนการส่งออก และการปรับเปลี่ยนมาตรการจำกัดปริมาณการนำเข้า และมาตรการที่มีใช้ภาษีทั้งหมดให้เป็นภาษี
- (4) ทายอยยกเลิกการจำกัดปริมาณการส่งออก และขยายการเปิดตลาดสินค้าสิ่งทอและเสื้อผ้า
- (5) เสริมสร้างความตกลงต่างๆ ทั้งในด้านการปกป้อง (safeguards) อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า การประเมินราคาเพื่อการศุลกากร การออกใบอนุญาตนำเข้าการค้าโดยรัฐวิสาหกิจ การอุดหนุน การต่อต้านการทุ่มตลาดและการเก็บภาษีตอบโต้การอุดหนุน
- (6) จัดทำความตกลงเรื่องใหม่ๆ เช่น การค้าบริการ สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา มาตรการว่าด้วยสุขอนามัยมนุษย์ สัตว์ พืช และมาตรการลงทุนที่เกี่ยวกับการค้า เป็นต้น

ผลการเจรจารอบอุรุกวัย ยังได้พัฒนาบทบัญญัติของระบบการค้าพหุภาคีภายในแกตต์ให้เป็นองค์การการค้าโลก ซึ่งมีกลไกการแก้ไขกรณีพิพาททางการค้าระดับพหุภาคีที่เข้มแข็งขึ้น

ตาราง 1 การเจรจาการค้าภายใต้เกณฑ์ ระหว่าง ค.ศ. 1947 - 1993 (พ.ศ. 2490 - 2536)

ชื่อรอบ	สถานที่	จำนวนประเทศที่เจรจา	วัตถุประสงค์	ผลการเจรจา
1. Geneva Round เมษายน - ตุลาคม ค.ศ. 1947	นครเจนีวา ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์	23	เพื่อลดอัตราภาษีศุลกากรระหว่างกัน	มีการแลกเปลี่ยนข้อลดหย่อนภาษีศุลกากรทั้งสิ้น 45,000 รายการ ครอบคลุมกว่าร้อยละ 50 ของปริมาณการค้าโลก
2. Annecy Round (ค.ศ. 1951)	เมือง Annecy ประเทศฝรั่งเศส	13	เพื่อให้ประเทศที่ไม่ได้เจรจาในรอบที่ 1 ได้มีโอกาสเจรจาลดภาษีศุลกากรเพิ่มเติม	มีการลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน แต่จำนวนรายการค่อนข้างน้อย
3. Torquay Round (ค.ศ. 1951)	เมือง Torquay ประเทศฝรั่งเศส	38	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน	มีการลดภาษีศุลกากรลงเฉลี่ยร้อยละ 25 จากระดับปี 1948
4. Geneva Round (ค.ศ. 1965)	นครเจนีวา ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์	26	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน	มีการลดภาษีศุลกากรระหว่างกันแต่จำนวนน้อย
5. Dillion Round (ค.ศ. 1960 - 1961)	นครเจนีวา ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์	26	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน เพราะมีการรวมกลุ่มประเทศเป็นตลาดร่วมยุโรป และต้องการปรับปรุงบทบัญญัติของเกณฑ์	มีการลดอัตราภาษีศุลกากรระหว่างกันประมาณ 4,400 รายการ แต่ไม่รวมสินค้าเกษตรและสินค้าที่อ่อนไหวง่าย

ชื่อรอบ	สถานที่	จำนวนประเทศที่เจรจา	วัตถุประสงค์	ผลการเจรจา
6. Kennedy Round (ค.ศ. 1964 - 1967)	นครเจนีวา ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์	62	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน และเจรจาความตกลงย่อยเรื่อง การ ตอบโต้การทุ่มตลาด	มีการลดภาษีศุลกากรจากเฉลี่ยร้อยละ 13 เหลือร้อยละ 7 โดยใช้สูตรและยอมรับรอง ความตกลงย่อยเรื่องการตอบโต้การทุ่ม ตลาด
7. Tokyo Round	กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น	102	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน และเจรจาความตกลงย่อยเกี่ยวกับ มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร	มีการลดภาษีศุลกากรจากเฉลี่ยร้อยละ 7 เหลือร้อยละ 4.7 และมีการรับรองความ ตกลงย่อยจำนวน 9 ความตกลง ได้แก่ 1. ความตกลงย่อยว่าด้วยเนื้อวัว 2. ความตกลงย่อยว่าด้วยการออก ใบอนุญาตนำเข้า 3. ความตกลงย่อยว่าด้วยอุปสรรคทาง เทคนิคต่อการค้า 4. ความตกลงย่อยว่าด้วยการอุดหนุน และมาตรการตอบโต้ 5. ความตกลงย่อยว่าด้วยการจัดซื้อโดย รัฐ

ชื่อรอบ	สถานที่	จำนวนประเทศที่เจรจา	วัตถุประสงค์	ผลการเจรจา
				<p>6. ความตกลงย่อยว่าด้วยการบินพาณิชย์</p> <p>7. ความตกลงย่อยว่าด้วยสินค้าโคนม</p> <p>8. ความตกลงย่อยว่าด้วยการตอบโต้การทุ่มตลาด</p> <p>9. ความตกลงย่อยว่าด้วยการประเมินราคาเพื่อการศุลกากร</p>
8. Uruguay Round (กันยายน 1986 - ธันวาคม 1993)	เมืองปุนต้า เดล เอสเต้ ประเทศอุรุกวัย (เจรจาส่วนใหญ่ที่นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์)	125	เพื่อเจรจาลดภาษีศุลกากรระหว่างกัน และเจรจาเกี่ยวกับมาตรการที่มีใช้ภาษีครอบคลุมทั้งการค้าสินค้าและบริการ	มีการลดภาษีศุลกากรลงเฉลี่ยร้อยละ 40 จากระดับเดิม และมีการตกลงยกฐานะความตกลงแกตต์ขึ้นเป็นองค์การการค้าโลก การเจรจารอบนี้เป็นการจัดระเบียบทางการค้าขึ้นใหม่ โดยมีการนำเอาเรื่องสินค้าเกษตร การค้าสิ่งทอ และการค้าบริการเข้ามารวมอยู่ในแกตต์ (รายละเอียดจะกล่าวในหัวข้อถัดไป)